

anonieme foto internet

L'esprit de l'espace

Haar sensoren voelen de ruimte. Sensitief, alle poriën open. Alles vertraagt. Waarnemen gebeurt bewust en totaal. Zoekend naar de positie waar de ruimte het beste spreekt. Dan beweegt de lens, deel uitmakend van een waarnemende aanwezigheid die zoekt, controleert, stuurt, kadert.

Het momentane waarnemingsbewustzijn komt in contact met een heel leven van kijken, van ontelbare vorige keren. Empathie met de ruimte, realiteit versus ervaring, ervaring versus beleving. Afstand doen van het driedimensionale, het beeld terugbrengen tot het vlak. Symmetrie, balans, de ruimte poseert.

Een korte extase. Een seconde maar, misschien veel korter. Het geluid van een wegklappende spiegel, de openende sluiters. De lichtfotonen die nu ineens ongehinderd op het fotogevoelig element vallen laten daar de informatie in miljoenen lichtcellen achter. De foto. Een uniek punt in de tijdruimte is genoteerd.

De bijzondere en statische ruimtes die door Karin Borghouts worden gefotografeerd vertellen hun geschiedenis zonder woorden. Haar gevoeligheid luistert en raakt in contact met het gebouw dat een ruimte begrenst waarin veel is gebeurd en waarin ook veel niets gebeurt, waarin het gebouw wacht. Het is als een vlecht van de drie strengen tijdruimte, van gebeurtenissen en van het bewustzijn van de betrokken getuige die zij op dat ogenblik is.

Als dit moment later weer opgeroepen wordt en ontwikkeld wordt en met pigment gereproduceerd wordt op een van die mooie, haarscherpe en overweldigende schilderijen, of noem ik het toch maar foto's, dan is het alsof de fotonen weer uit het werk loskomen en hun oorspronkelijke plaats weer innemen. Het gebouw is ver weg maar wordt weer reëel. De kijker staat ervoor en zijn netvlies vangt weer het beeld van die ene seconde op die ene plaats, ooit, ergens. Er ontstaat weer die resonantie van op elkaar inwerkende aanwezigheden die er nu niet bijzijn. De fascinatie komt los uit de foto en raakt.

Dirk Veulemans